

**Για την απιστία στον εαυτό μας και την πεποίθηση και
το θάρρος στον Θεό.**

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης.

Επειδή όλη η δύναμη, με την οποία νικούνται οι εχθροί μας, γεννιέται από την απιστία στον εαυτό μας και από την ελπίδα στον Θεό, είναι ανάγκη να φροντίσεις εκ των προτέρων, αδελφέ μου, να μάθεις σχετικά, για ν' αποκτήσεις τη δύναμη αυτή με τη βοήθεια του Θεού.

Να ξέρεις λοιπόν με βεβαιότητα πως ούτε όλα τα προτερήματα, είτε φυσικά είναι είτε αποκτημένα, ούτε όλα τα χαρίσματα που δίνονται δωρεάν (από τον Θεό), ούτε η γνώση όλης της αγίας Γραφής, ούτε το ότι υπηρετήσαμε πολλά χρόνια τον Θεό και συνηθίσαμε στο να τον υπηρετούμε, δεν θα μας κάνουν να εκπληρώσουμε το θείο του θέλημα, αν και σε κάθε θεάρεστο καλό που πρέπει να κάνουμε, και σε κάθε κίνδυνο που πρέπει να αποφύγουμε, και σε κάθε σταυρό που πρέπει να σηκώσουμε κατά το θέλημά του, δεν ανυψώσει την καρδιά μας μια ξεχωριστή βοήθεια του Θεού και δεν μας δυνα-

μώσει για να τα εκτελέσουμε, όπως είπε ο Κύριος: «Χωρίς εμένα δεν μπορείτε να κάνετε τίποτε» (Ιω. 15:15).

Επομένως εμείς οφείλουμε σε όλη μας τη ζωή και σε όλες τις ημέρες και ώρες και στιγμές να έχουμε αυτή την αποφασιστική γνώμη, ότι με κανέναν τρόπο και με κανέναν λογισμό δεν θα μπορέσουμε ποτέ να εμπιστευθούμε και να ελπίσουμε στον εαυτό μας.

Για την ελπίδα στον Θεό, κοντά σ' εκείνα που σου είπα στο Γ' κεφάλαιο, (*) γνώριζε επιπλέον ότι τίποτε δεν είναι πιο εύκολο στον Θεό, όσο το να νικήσεις τους εχθρούς σου, τόσο τους λίγους, όσο και τους πολλούς· τόσο τους παλιούς και ανδρείους, όσο και τους νέους και αδύνατους.

Ας είναι λοιπόν μία ψυχή φορτωμένη με αμαρτίες· ας έχει όλα τα ελαττώματα του κόσμου· ας είναι μολυσμένη όσο μπορεί να φανταστεί κανείς· ας δοκίμασε όσο θέλησε και όσο μπόρεσε να μεταχειριστεί κάθε μέσο και αγώνα, για να αφήσει την αμαρτία και να κάνει το καλό, και δεν μπόρεσε ποτέ να αποκτήσει ούτε ένα μικρό μερίδιο καλού, αλλ' αντίθετα περνάει ακόμη πιο βαριά στο κακό. Παρ' όλα αυτά, η ψυχή αυτή δεν πρέπει να σταματήσει ποτέ να ελπίζει στον Θεό, ούτε πρέπει να αφήσει ποτέ τα όπλα και τους αγώνες τους πνευματικούς, αλλά πρέπει να πολεμά πάντοτε ανδρειωμένα.

Διότι πρέπει να ξέρεις ότι σε αυτόν τον αόρατο πόλεμο δεν χάνει εκείνος που δεν θα πάψει ποτέ να πολεμά και να ελπίζει στον Θεό, του οποίου η βοήθεια δεν λείπει ποτέ από τους πολεμιστές του, αν και μερικές φορές παραχωρεί να μείνουν πληγωμένοι.

Ας πολεμά λοιπόν ο καθένας, διότι σ' αυτόν τον πόλεμο στηρίζεται το παν. Και το ιατρικό είναι έτοιμο και δραστικό, για να δοθεί στους πολεμιστές που ζητούν τον Θεό και τη βοήθειά του με σταθερή ελπίδα. Διότι σε καιρό που αυτοί δεν το ελπίζουν θα αφανιστούν οι εχθροί τους, όπως λέει η Γραφή: «Έχασε την πολεμική του δύναμη ο μαχητής της Βαβυλώνας» (Ιερ. 51:30).

(*) Η ελπίδα και η πεποίθηση στον Θεό

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης

Αν και στον άορατο πόλεμο είναι πολύ αναγκαίο το να μην έχουμε θάρρος στον εαυτό μας, παρ' όλα αυτά, αν απελπιστούμε μόνο, δηλαδή αν αποβάλουμε μόνο κάθε θάρρος στον εαυτό μας, είναι βέβαιο ότι ή θα τραπούμε σε φυγή ή θα νικηθούμε και θα κυριευθούμε από τους εχθρούς.

Γι' αυτό, κοντά στη ολοκληρωτική απάρνηση του εαυτού μας, χρειάζεται ακόμη και η απόλυτη ελπίδα και πεποίθηση στον Θεό, να ελπίζουμε δηλαδή από αυτόν μόνο κάθε καλό και κάθε βοήθεια και νίκη. Όπως δηλαδή από τον εαυτό μας, που είμαστε το μηδέν, τίποτε άλλο δεν περιμένουμε, παρά γκρεμίσματα και πτώσεις, για τα οποία και πρέπει να απελπιστούμε από τον εαυτό μας εντελώς, έτσι και θα απολαύσουμε οπωσδήποτε από τον Θεό κάθε νίκη αμέσως μόλις οπλίσουμε την καρδιά μας με μια ζωντανή ελπίδα σε αυτόν, ότι θα λάβουμε τη βοήθειά του σύμφωνα με το ψαλμικό: «Σ' αυτόν έλπισε η καρδιά μου και βοηθήθηκα» (Ψαλμ. 27:9).

Αυτή την ελπίδα, μαζί και βοήθεια, μπορούμε να πετύχουμε για τέσσερις λόγους.

α) Γιατί τη ζητάμε από έναν Θεό ο οποίος, με το να είναι παντοδύναμος, ό,τι θέλει μπορεί να το κάνει, και επομένως μπορεί να βοηθήσει κι εμάς.

β) Γιατί τη ζητάμε από έναν Θεό ο οποίος, με το να είναι άπειρα σοφός, γνωρίζει τα πάντα με άκρα τελειότητα, και επομένως γνωρίζει όλο εκείνο που ταιριάζει στη σωτηρία μας.

γ) Γιατί ζητάμε αυτή τη βοήθεια από έναν Θεό ο οποίος, με το να είναι άπειρα αγαθός, με μία ανέκφραστη αγάπη και θέληση είναι πάντοτε έτοιμος να δώσει από ώρα σε ώρα και από στιγμή σε στιγμή όλη τη βοήθεια που μας χρειάζεται για την πνευματική και ολοκληρωτική νίκη του εαυτού μας, αμέσως μόλις τρέξουμε στην αγκαλιά του με βέβαιη ελπίδα.

Και πώς είναι δυνατόν, ο καλός εκείνος Ποιμένας μας, που έτρεχε τριαντατρία χρόνια αναζητώντας το χαμένο πρόβατο με τόσο δυνατές φωνές,

που βράχνιασε ο λάρυγγάς του, που περπάτησε δρόμο τόσο κοπιαστικό και με αγκάθια, που έχυσε όλο του το αίμα και έδωσε τη ζωή του, πώς είναι δυνατόν, λέω, τώρα που αυτό το πρόβατο ακολουθεί πίσω του και με επιθυμία φωνάζει και τον παρακαλεί, να μη γυρίσει σε αυτό τα μάτια του; Πώς μπορεί να μην το ακούσει και να μην το βάλει στους θείους του ώμους, κάνοντας γιορτή με όλους τους αγγέλους του ουρανού; Και αν ο Θεός μας δεν παύει να γυρεύει με μεγάλη επιμέλεια και αγάπη να βρει –όμοια με τη δραχμή της ευαγγελικής παραβολής– τον τυφλό και κουφό αμαρτωλό, πώς γίνεται τώρα να εγκαταλείψει αυτόν που σαν χαμένο πρόβατο φωνάζει και καλεί τον δικό του Ποιμένα; Και ποιος θα πιστέψει ποτέ ότι ο Θεός, που χτυπάει πάντα την καρδιά του ανθρώπου επιθυμώντας να μπει μέσα και να δειπνήσει, σύμφωνα με την ιερή Αποκάλυψη (3:20), δίνοντας σε αυτόν τα χαρίσματά του, ότι, όταν του ανοίγει την καρδιά ο άνθρωπος και τον προσκαλεί, αυτός θα κάνει θεληματικά τον κουφό και δεν θα θέλει να μπει;

Ο δ' τρόπος για ν' αποκτήσει κάποιος αυτή την ελπίδα στον Θεό και τη βοήθεια είναι το να ανατρέξει με τη σκέψη του στην αλήθεια των θείων Γραφών, οι οποίες σε τόσα μέρη μας αποδείχνουν φανερά ότι δεν έμεινε ποτέ ντροπιασμένος και αβοήθητος όποιος έλπισε στον Θεό. «Κοιτάξτε τις αρχαίες γενεές και στοχαστείτε· ποιος εμπιστεύθηκε στον Κύριο και ντροπιάστηκε;» (Σειράχ 2:9)

Με τα τέσσερα λοιπόν αυτά όπλα οπλίσου, αδελφέ μου, και άρχισε το έργο και πολέμησε για να νικήσεις· και βέβαια από αυτά θα αποκτήσεις όχι μόνο την τέλεια ελπίδα στον Θεό, αλλά και την τέλεια απελπισία στον εαυτό σου, για την οποία δεν παύω να σου θυμίζω, διότι έχεις πολλή ανάγκη από τη γνώση της. Διότι στον άνθρωπο είναι τόσο πολύ προσκολλημένη η μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του –ότι είναι κάτι– και τόσο λεπτή, που σχεδόν πάντοτε ζει κρυφά μέσα στην καρδιά μας, αν και μας φαίνεται ότι έχουμε απελπισία στον εαυτό μας και ελπίδα στον Θεό.

Επομένως, για να αποφεύγεις όσο μπορείς αυτή τη μάταιη ιδέα, και για να κάνεις τα έργα σου με απελπισία στον εαυτό σου και ελπίδα στον Θεό, είναι ανάγκη να προπορεύεται η σκέψη της αδυναμίας σου πριν από τη

σκέψη της παντοδυναμίας του Θεού, και πάλι αυτές οι δυο μαζί να προπορεύονται πριν από κάθε μας πράξη.

Από το βιβλίο «ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ» του αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, έκδ. Β', εν Αθήναις 1853, κεφ. Γ', σελ. 12. Γλωσσική προσαρμογή για την Κ.Ο.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>